A°. 1844. N°. 88.

MAANDAG DEN 22sten JULIJ.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 19 Julij 1844.*

(18718) Alzoo de navolgende personen zich requeste hebben gewend, om *Brieven* *Manumissie* voor Slaven, als:

1°. J. C. CLASSEN, voor de Slavin *Louisa*, haar in eigendom toebehoorende.

2°. J. H. BERNHARD, voor den Slaaf *Johan*, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen *drie* weken hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 20 Julij 1844.*

(18714) MOZES MEIJERS heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

(19493) Ten gevolge der resolutie van het Geregtshof, worden bij deze opgeroepen, de *CREDITEUREN* van de Plantaadje *Kleinhoop c. a.*, om te compareren op Vrijdag den 26sten dezer, des voormiddags ten 9 ure, voor Heeren Gecommitteerden uit gemeld Hof, ter zake van Curatele en Sequestratie, ten einde te worden gehoord op voorstellen van Sequesters, in het belang van voorschrevene Plantaadje.

Paramaribo, den 17 Julij 1844.
Sequesters der Plantaadje voornoemd,
J. ZAAL.
R. AUSTIN.

In-Officieel Gedeelte.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, het Schip de Hoop, Kapt. F. A. Jansen, van Amsterdam; hebbende 42 dagen reis.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het Schip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij H. Degenhard. — Sluit medio Augustus e. k.

Het Schip de Snelheid, Kapt. J. J. Gorter Adres bij J. Gissius. — Sluit 20 Augustus e. k. — Is voorzien van eene Polis van Assurantie.

Het Schip Adolph Frederik, Kapt. G. Zwanenburg. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit 31 Augustus e. k.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 31 Mei 1844.*)

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, *7 Mei.*

De *Staats-Courant* bevat het volgende: LISSABON, 15 *April.* In den loop van 1843 is een getal van 73 Nederlandsche schepen in de havens van Portugal binnengevallen, te weten: Lissabon 45, Porto 7, Setubal 15, Faro 3, Villa Nova de Portimao 3, te zamen 73.

Dezelve kwamen van Vlaardingen, Amsterdam, Schiedam, Gibraltar, Bordeaux, Hamburg, Medenblik, Zwol, Malaga en Maassluis. De te Lissabon aangebragte ladingen bestonden in kaas, boter, kanariezaad, teer, schrijfpapier, tabak, koperen bekkens, roode en gele aarde, gemalen krijt, pik, schietgeweren, wijn, glaswerk, meekrap, kaarsen, geparelde garst, borselwerk, droogerijen; vlaggedoek, zeildoek, ijzerblik, instrumenten, blaauwsel, degenklingen, ijzerwerk, opium, manufacturen, paarden, eau de cologne, zijden waren, ijzelis, stroomatten, oranjeschillen, zoethout, anijszaad, messen, verfwaren, jenever, tuinzaden, minerale wateren, stukgoederen, bloembollen, enz. Onder de te Lissabon aangekomen schepen waren er zes in ballast, als: van Gibraltar, Schiedam, Bordeaux en Zwol; één der binnengevallen schepen was bestemd naar Batavia, werwaarts het zijne reis volgende. De overige schepen vertrokken weder, te weten 39 met lading naar Vlaardingen, Amsterdam, Rio Janeiro, Schiedam, Hamburg, St. Petersburg, Bilbao, Gibraltar, Maassluis. De ladingen bestonden in gom copal, kurk, zout, china'sappel kastanjes, wijn, olifantstanden, koffij; wol, kokosnoten, olijven, fruiten, wijn-azijn, olie, vleesch, tabak, glazen kralen, orseille, huiden, cacao, citroenen, gom-elastiek en schoenen van gom-elastiek, stearine-olie, hoorn-punten en koe-hoorns salsaparilla, druiven, vijgen, amandelen, enz. Vijf vertrokken in ballast naar Setubal, Faro en Messina. De te Setubal, Farao en Villa Nova aangekomen schepen voeren allen in ballast en vertrokken weder van Setubal, voornamelijk met zout, voorts eenige fruiten en kurk; van Farao en Villa Nova, met vijgen, amandelen, fruiten, kurk, riet. De te Porto binnengevallen schepen waren geladen met kaas, boter, duigen, droogerijen, zeildoek, vlas, koopmanschappen, enz. Hunne retourladingen bestonden in wijn, koffij, suiker, huiden, laurierbladen, hoorns, kurk, cacao, uijen, fruit, enz. Vier derzelve gingen naar Hamburg en twee naar Amsterdam, één lag nog in de haven.

UTRECHT, *22 Mei.*

Sedert een paar dagen is alhier voor het Hoog militair Geregtshof hangende het proces in zake van den eersten luitenant van Lidth de Jeude, kapitein Knoop en luit. Pels Rijcken, de eerste beschuldigd van op den 14den Febr. jl., in een tweegevecht den hoogleeraar der militaire Akademie te Breda, van Bolhuis, met een pistoolschot, om het leven te hebben gebragt, de beide laatstgenoemden als medepligtigen aan dat feit, als zijnde bij dat duel als getuigen tegenwoordig geweest. In de zitting van den 21sten dezer heeft de Substituut Fiskaal Mr. Hoytema in eene schoone en krachtige pleitrede de beschuldiging volgehouden, en het Hof verzocht het vonnis van den krijgsraad van Noord-Braband te vernietigen, waarbij de drie beschuldigden zijn vrijgesproken, vooral op grond, dat de bepalingen van het lijfstraffelijk wetboek tegen moord en manslag niet op het tweegevecht kunnen toegepast worden; dat de hoofdbeschuldigde niet vrijwillig, maar als door eene zedelijke overmagt gedwongen, het duel had aangenomen, en de getuigen aan de verpligting, om de nadeelige gevolgen van hetzelve zoo veel mogelijk tegen te gaan hadden beantwoord. De fiskaal concludeerde tot vernietiging van het vonnis, door den krijgsraad ter eerste instantie gewezen; met toewijzing van den eisch door den Auditeur-Militair genomen, strekkende voor den eersten beschuldigden tot vervallen verklaring van den Militairen stand, zwaaijing met het zwaard over het hoofd en tuchthuisstraf.

In de zitting van gisteren trad de Heer Mr Pels Rijcken, broeder van een der beschuldigden, op, ter verdediging in eene sierlijke en tevens belangrijke redevoering zijne vrienden en zijn' broeder. Op het einde van de zitting repliceerde de Heer Hoytema hem, terwijl in de zitting van heden morgen de verdediger in eene krachtige, maar vooral treffende rede op die repliek antwoordde. Met reikhalzing ziet men thans den dag van de uitspraak in dit zoo hoogst belangrijke proces te gemoet.

FRANKRIJK.

PARIJS, *25 Mei.*

De *Armoricain* van Brest meldt, dat het oorlogsfregat La Danaë den 22sten in die haven is binnengeloopen, komende van de Markiezen-eilanden met depeches van den Admiraal Dupetit-Thouars voor het gouvernement. De Heer Gosse, de correspondent van het *Journal des Débats*, die den brief geschreven heeft, welke zoo veel sensatie gemaakt heeft nopens de noodzakelijkheid om bezit van Taïti te nemen, is aan boord van voormelde schip op de terugreis naar Europa overleden.

ADVERTISSEMENTEN.

(18708) Degenen welke eenige vorderingen hebben, ten lasten de Plantaadjen *Anna Catharina*, *Jagtlust* en *Zoelen*, gelieven ten *spoedigste* hunne gekwiteerde rekeningen in te zenden, ten kantore van den ondergeteekende.

A. KENNEDIJ.

A. SALOMONS, *Vendumeester*, zal morgen om *negen* ure verkoopen: *SAUCIJSJES, WORST, ROLPENS* en andere *PROVISIEN, SCHRIJFPAPIER, STUKGOEDEREN*, en *AARDAPPELEN*, aangebragt per Kapt. ANDRESEN, als mede; een *STEENEZEL*. (18719)

EDUARD KÖLLE

(19491) heeft per *de Hoop*, de onderstaande GOEDEREN. ontvangen, dewelke hij, *vóór zijn per de SNELHEID bepaald vertrek*, gaarne zoude willen *realiseren*:

Mengelwerk.

Normandisch Volksverhaal.

De berg Saint-Michel is een der merkwaardigste gedenkteekenen die Frankrijk bezit. In een naauw verband tot denzelven staat de navolgende overlevering, die tot dusverre in den mond des volks is bewaard gebleven.

In het jaar 1423 belegerde de graaf van Escale den berg Saint Michel, welke door den Sire van Estouteville met eene hand vol moedige ridders van Bretagne en Normandije verdedigd werd. De hevige aangevallen plaats verweerde zich op het hardnekkigst tegen eene belegering welke drie volle jaren duurde, een tijd die aan een iegelijk al te lang viel, maar wel het meest aan eenen jongen Normandisch ridder. Robert de Beauvoir, die daags voor zijne huwelijks-verbindtenis zijne bekoorlijke bruid verlaten had, om daarheen te gaan waar eer en ridderpligt hem riepen. Dikwerf zat hij in een der langdurige uren van de belegering aan een boogvenster, dat aan de voorzijde der abdij gezien werdt zijne gedachten zweefden dan naar buiten en volgden den kronkelenden loop van de Vire, om bij den ouden burg van Avenel te verwijlen, waar Wilhelmina zijne aanstaande echtgenoot, haar verblijf had. Op zekeren nacht, terwijl hij zich aan de droomerijen van geluk en van de toekomst overgaf, kwam een bode, dien het gelukt was door de vijandelijke poorten te dringen, behoedzaam tot hem om hem een brief mede te deelen. Het was een dienaar uit het kasteel van Avenel, die den ridder eene treurige tijding kwam bekend maken. Een der aanvoerders van het Engelsche leger Burket, had de hand gevraagd zijner verloofde en daar deze hem geweigerd werd, bediende hij zich, in stede van zich te laten ontmoedigen, van een onwaardig middel tot bereiking van zijn doel. De Engelsche legermagt bezette het platte land; derhalve dreigde Burket de gebiedster van het kasteel dat hij het land, te vuur en te zwaard, verwoesten en de ploeg zoude laten gaan over de plaats waar hare woning stond, indien zij hem de hand harer dochter niet toestond. Alleen en hulpeloos, gelijk zij was, zag de bewoonster van den burg zich genoodzaakt aan hare dochter te verklaren, dat zij tot het brengen van het van haar gevergde offer moest besluiten Wilhelmina weende doch wederstond niet aan den wil harer moeder. Heimelijk zond zij eenen getrouwen dienaar aan Robert, met de verzekering dat zij slechts aan eene wreede noodzakelijkheid gehoorzaamde. De ridder ontstak hierover in hevigen toorn, en zond eene bode aan Burket om hem zijn laaghartig, schandelijk gedrag voor oogen te houden en hem tot eenen kamp op leven en dood uit te dagen. In plaats van te antwoorden bespoedigde deze slechts te meer de toebereidselen voor de bruiloft, en reeds den volgenden dag was het altaar op het feestelijkst versierd voor de voltrekking van het huwelijk, doch toen de priester de met geweld opgedrongen vereeniging bezegelen zoude, en aan de jonge vrouw vraagde of zij Burket voor haren echtgenoot aannam, zag men haar verbleeken en wankelen, en toen de Engelsche bevelhebber haar naderde om haar te ondersteunen en haar vroeg: »gij siddert Wilhelmina?" toen antwoordde zij hem met eene bevende stem: »Neen, ik sterf." En den volgenden dag telde het familiegraf eene doodkist meer.—

Robert de Beauvoir beweende zijne bruid met heete tranen en legde de gelofte af van haar als ridder te zullen wreken. Inmiddels besloten de Engelschen, die twee nieuwe stukken hadden gekregen, tot eenen algemeenen storm. Doch de belegerden lieden zich op de wallen niet lang wachten. Zij waren naauwelijks een tegen twintig; maar zij streden voor hunne haardsteden, en dachten er niet aan om hunne vijanden te tellen. Bij den eersten aanval werden de Engelschen terug geworpen, en moesten zich met aanzienlijk verlies achter de verschansingen van Tombelaire begeven. Midden in het gedrag streed de ridder de Beauvoir gelijk een leeuw, en baande zich eenen weg, overal naar zijnen vijand rondziende. Eindelijk ontwaarde hij het helmteeken van Burket van wien hij nogtans door eene menigte strijders gescheiden werd en die, toen hij hem eindelijk genaderd was, op hetzelfde oogenblik getroffen nederviel, en de grond verwde met zijn bloed. Daar men intusschen nog teekenen van leven bij hem bespeurde, werd hij als krijgsgevangene in de vesting gebragt, waarvan het beleg na verloop van eenige dagen werd opgebroken.

Burkets wond genas, ofschoon zij reeds diep was, in tamelijk korten tijd hetwelk hij te danken had aan de teedere zorg van eenen jongen man, die het nieuwelingen kleed droeg en hem bijna nooit verliet. Doch naauwelijks was hij weder hersteld of de kluisters van het gevangenschap begonnen hem lastig te vallen, en zulks te meer daar hij steeds aan de vrije lucht en de beweging van den oorlog gewend was. Hij was altoos voornemens zich los te koopen, al zoude zijne vrijheid hem ook zijn geheele vermogen kosten, toen juist dezelfde jonge man in de tent trad die hem tot gevangenis diende. »Burket, zeide hij, niemand houdt u hier terug, gij zijt vrij."—

Verrukt omhelsde de bevelhebber der ridder Robert, want deze was het die zich van deze vermomming bediend had, ten einde zijnen vijand te kunnen naderen om deszelfs herstelling te bespoedigen. Robert keerde hem zacht met de hand van zich af, tevens zijn gelaat van hem afwendende. »Missire, dus sprak hij met bedaarde stem, gij verheugt u te spoedig; gij zijt vrij, doch onder beding dat gij zweert mij eene gunst te bewijzen om welke ik u verzoek."—»Ik ben u het leven en de vrijheid verschuldigd; beschik over mij, mijn leven behoort u toe."—»Dat zullen wij zien, mompelde Robert, vervolgens zeide hij tegen den Engelschman: »Er is eene ellendeling die mij den diepsten smaad heeft aangedaan die een mensch slecht overkomen kan. Ik moet gewroken worden." »Zijn naam? noem hem mij, en ik zweer bij mijnen ridderlijken degen...." — »Zijn naam? voor het oogenblik is het u niet noodig doch binnen een maand, wanneer gij uwe krachten volledig hebt terug bekomen, kom dan met het aanbreken van den dag op de bij de burg van Avenel gelegene woudvlakte; daar zult gij hem vernemen. Doe u door eenen secondant vergezellen, en breng uwe beste wapenen mede als tot eenen beslissenden kamp; hij zal desgelijks doen. Zult gij heden over eene maand ter aangewezen plaats verschijnen?" — »Ik zal komen — op mijne riddereer." — »Nu, leef dan wel, en moge de Hemel de goede zaak en haren verdediger beschermen!" Daarop vertrok de Normandijsche ridder, zonder op den dank en de beloften van den Engelschman acht te geven —

Eene maand later bevonden Robert de Beauvoir en zijn wapengenoot zich bij het aanbreken van den dag op de aangeduide plaats. Twee door schildknapen vergezelde ridders wandelden ingelijks zwijgend langs de oevers der rivier Plaine-Leuvre, dáár waar zij de Vire opneemt. Spoedig waren de tegenstanders elkander genaderd. Men bekortte de voorbereidselen zoo veel mogelijk, en nadat men overeengekomen was dat Robert en Burkert alleen tegen elkander kampen zouden, werd aan de strijders het perk geopend en het gevecht nam een aanvang. Het was hardnekkig en de overwinning bleef lang onbeslist.

Nadat zes lansen gebroken, de wapenrustingen beschadigd, de helmen verbrijzeld, de pantsers van eengereten waren, stegen de ridders van hunne van vermoeidheid heigende paarden, en begonnen den strijd op nieuw. Zij omklemden elkander alsof zij de pantserhemden wilde verscheuren, en deden hun best de weerlooze plaatsen aan de wapenrusting des tegenstanders te ontdekken om er de punten hunner dolken in te boren. Eindelijk gelukte het Robert zijnen dolk tusschen den pantserkraag van zijnen tegenstander te wringen, en drukte hem het geheele staal tot aan het hecht in den gorgel. Levenloos zonk de Engelschman ter aarde, terwijl een stroombloed uit de wonde vloot.

Trotsch op zijne overwinning en zijne wraak stond Robert op onder het uiten van eenen luiden zegekreet, toen hij eensklaps verstijfde voor eene geheimvolle verschijning die zich aan zijne blikken voordeed. De beeldtenis zijner bruid, zoo schoon als zij nog in zijne herinnering leefde, stond voor hem, door glans en licht omstraald; maar haar oog was dof en tranen vloten neder over hare schoone, leliewitte wangen. Robert viel op de knieën zonder een enkel woord te kunnen uiten. »Robert, Robert! riep de verschijning hem met zachte en treurende stem toe, wat hebt gij gedaan geliefde? Durfdet gij u tot Burderts regter opwerpen, had God u bevel gegeven mij te wreken? Weet gij niet dat er geschreven staat: Wee dengenen die doodt, wee dengenen die offert aan den haat en de wraak? De Heiland heeft bij zijnen dood tot voorbeeld en de leer der vergeving aan ons gegeven en dengenen gevloekt die hem niet navolgt. Robert, gij hebt eene groote misdaad gepleegd; doe boete en beweent haar opdat God zich uwer erbarme."

De verschijning verdween van lieverlede, terwijl zij hem herhaaldelijk een vaarwel toefluisterde, dat steeds zwakker werd hoe meer het beeld verflaauwde, tot eindelijk de nevelachtige omtrekken der gedaante geheel uitgewischt waren. Robert viel nu weder op Burkets lijk, besproeide het met zijne tranen en trachte het in het leven terug te roepen, doch te vergeefs: de Engelschman was overleden. Nadat de Normandijsche ridder zijnen vijand de laatste eer bewezen had, deed hij afstand van den roem der wereld. Hij nam in het klooster op den berg van St. Michel het boetgewaad aan en bad dagelijks voor de rust der ziele van den door hem verslagene.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.